

Laura Madeleine

Seal, kus kasvavad
metsikud kirsid

Originaali tiitel:
Laura Madeleine
Where The Wild Cherries Grow
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on väljamõeldis ja kui ajaloolised faktid välja jätta, siis igasugune sarnasus tegelike inimeste, elus või lahkunutega, on puhtalt juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Stella Sägi
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Laura Hounsom 2017
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E12374719
ISBN 978-9949-82-525-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Terryle ja Irisele,
kõige ebatõenäolisematele liitlastele

Eellugu

Aprill 1919

Me jooksime läbi pimeduse. Mu kingad olid tantsimise käigus kaotsi läinud ning tolmune tee mu paljaste päkkade all oli jahe, ehkki õine õhk oli soe. Ma naersin, üritades mu käest kinni hoidvalt noormehelt küsida, kuhu me läheme, kuid ta lihtsalt pööras näoga minu poole ja naeratas, hambad tugevasti päevitunud näos säramas.

Ma järgnesin talle, hüpates alla rannale. Oli tõusuaeg ja meri oli soolalõhnadest tulvil. Pealispind oli rahulik, kuid ma teadsin, et selle all pulbitses elu täis uimi, soomuseid ja läikivaid hõbedasi silmi.

Ta lõpetas kõndimise nii ootamatult, et ma peaaegu koperdasin talle otsa. Me olime jõudnud ranna lõpus asuva kalju juurde. Kui üritasin ta tähelepanu tõmmata, öelda, et me ei saa kaugemale minna, lasi ta mu käest lahti, jättes selle pettumusest kihelema.

Siin oli niiske, lõhnates märja liiva ja kuivavate vetikate järele. Ta libistas sõrmedega üle kalju, lükates kõrvale taime, mis tegi kangelasliku katse kasvada kuivas kaljulõhes. Selle taga oli üks

kivitükk puudu, moodustades nagu jalgealuse. Kõrgemal oli üks kivi välja tõmmatud. Selle kohal, tema peast veidi kõrgemal, oli aga eend.

Ma üritasin vastu vaielda, et pole ronimiseks sobivas seisundis, kuid ta vastas muigega, mis polnud, ma kujutan ette, vist muutunud sellest peale, kui ta oli kolmeteistaastane poiss, kes rõõmustas pahanduste üle. Ta kummardas ja haaras mu pahklust, kuni ma tõstsin kõhklevalt oma jala.

Ta käed sulgusid mu põia ümber. Ta sõrmed olid soojad, aastatepikkusest soola ja kõiega kokkupuutumisest karedad. Ta vaatas mulle oma mustade juuste alt otsa silmadega, mis nägid alati liiga palju.

Siis tõugati mind kõrgele üles ja ma kiljatasin üllatusest, rabadest ebatasasest kaljust kinni. Mu jalg leidis ühest nendest aukudest tuge ja ma hoidsin kinni, naerust hingetu, söandamata üle oma õla vaadata. Oma kohmakas asendis, seelik peaaegu lõhki kärisemas, kuulsin selja tagant ta vaikset naeru.

Ma vinnasin end jõudu kokku võttes üles ja pöörasin, kuni istusin eendi peal. Andsin maapinnale naljaviluks au. Ta müksas mu jalga ja hakkas siis üles ronima. Hetkeks oli ta mu kõrval. Kivi me käte all talletas endas päevakuumust.

Ta liikus edasi, kobades kaljupinda. Teekond oli järsk ja ma üritasin mitte mõelda merele, mis vastu teravaid kaljusid laksus. Mu soontes voolas vein, see muutis mu muretuks. Me ronisime koos aeglaselt üle kaljunuki. Nii lähedal talle, tundsin ma ta lõhna, päikese käes kuivanud ja naha vastas soojenenud puuvillast riidet, puidusuitsu juustes, vürtsi hingeõhus ning alati, alati seda soolakat hõngu nagu meri talvepäeval.

Rada lookles, viies meid kõrgemale tumedate lainete kohale. Lõpuks tundsin ma jalge all muru ja magusat õhku ning me jõudsime väikesele platoole kaljunuki all. Siin kasvas üks kõverik puu: metsik kirss, viljad õhetavroosad. Karm kaljusein kaitses

seda tuulte eest nagu mingi metsik olend, kes valvab midagi hinnalist. Noormees libistas käega üle särava puukoore. See oli tema salapaik, sain ma aru, linnakeses, mis oli saladuste jaoks liiga väike. Ma tahtsin temalt küsida miks, kuid ta ainult naeratas, pani käed mu õlgadele ja pööras mind, et vaataksin.

Meie taga oli linn, üleni näha, sirutudes ümber lahe ja mägede. Ma nägin kohvikut, kust olime ära jooksnud, ühes võbelevate elektripirnidega, nägin tantsivate inimeste siluette jalgu trampimas ja keerlemas, veinist imbunud tolmu üles löömas.

Tuul kandis lõkkesuitsu siia. Ma hingasin sügavamalt, sulgedes silmad, kuni tundsin teisi lõhnu: kivisütt raudteel ja tõrva paatidel, tugevat kalasoomuste lehka, mis võrkudel ja püünistel kuivasid. Ma haistsin päikesest kuuma kivi, metsikuid ürte, mürti ja oliivipuid künkaseljal. Tundsin toidu lõhna, mida olime sel õhtul söönud, tulvil vürtse. Ja selle kõige keskel seda üksikut kirsipuud, tilgakest magusust, peaaegu küps.

Ta käed liikusid mu õlgadel. Kunagi varem poleks ma kunagi üksi sellise mehega välja läinud, aga seda *kunagit* ei eksisteerinud enam. Ma nõjatusin tahapoole ja tundsin ta põske oma juuste vastas. Meie pea kohal olid tähed ja selja taga pimeduses hakkas keegi laulma.

„Ööbik,“ sosistasin ma, kuid teadsin, et ta ei saanud seda kuulda. Ja ma teadsin ka, et olin kadunud.

Esimene osa

Juuni 1969

Ma ärkan pigem selle suitsuheeringalõhna kui läbilõikava äratuskellahelina peale. Suitsuheeringad tähendavad vaid üht.

Ma koperdan vandudes voodist välja, tekk ja lina jalgade ümber takerdumas. Kaks sammu läbi koridori vannituppa. Uks on kinni, aga ma torman sellegipoolest sisse, lootes, et Louise ei istu tualettpotil. Paras talle, kui see nii siiski on, sest ta ju *teab*, et pean sel ajal kodust lahkuma.

Mu isa tõstab üllatunult pilgu, lõug ja kael pooleldi vahused, habemenoa käepide pihku surutud.

„Pagana pihta, Bill, ma oleksin võinud end nagu sea ära veristada.“

Ma suunan ägeda joa tualettpotti, kuid mitte ilma paari priitsmeta – anna andeks, ema –, samal ajal kui isa mu selja taga mähatab.

„Ma ju ütlesin, et laseksid selle kella ära parandada. Minu ajal polnud sellist vajagi, koidu ajal üles...“

Eirates ta monoloogi, haaran ma kraanikausi kõrvalt rätiku. Isa undab muudkui edasi, raseerides aeglaselt, et mulle pinda käia, olen selles kindel. Tema loputuste ja tõmmete vahel teen ma rätiku kraani all märjaks ning hõõrun oma nägu, kaela ja kaenlaaluseid. Mu lõug kriibib, aga mitte eriti palju. Kordki olen

ma rõõmus, et mu mehelikud ilurituaalid piirduvad paari haleda katsega nädalas.

Hambahari kruusist, veidi pastat peale ja väljas ma olengi. Ma harjan ühe käega, otsides teisega sahtlist pükse ja vesti. Ülikond ootab riidepuul. Ma krimpsutan selle poole nägu. Ühel päeval ostan ma endale uue ülikonna. Sellise, mis tegelikult selga passib. Sellise, mis pole *pruun*.

Ma lähen mürinal trepist alla, ümbritsetud Aramise tualettvee lõhnapiilvest – sellest samast pudelist, mille ema mulle mu kaheksateistkümnendaks sünnipäevaks kinkis –, ja sülitan hambapasta kõõgi kraanikaussi.

Louise ei tee oma hommikuhelveste kausist väljagi, üritades taas elustada oma nädalavanust soengut, ema pöörab isa suitsuheeringaid. Rõstitud saiakolmnurgad on restil, nii et ma haaran ühe, ehkki ema üritab mind takistada. Edasi vihatud ja kriuksuvate nahast kingade ning kingapaelte juurde. Oh, mida kõike ma annaks, et poleks neid kingapaelu.

Väljas on soe ja kui ma nurgale jõuan, olen juba higine. Buss on peatuses, valmis edasi veerema nagu hurdakoer jooksurajal. Ma hüppan trepile hetkel, kui juht jala pidurilt tõstab.

Buss on täis nagu alati. Mehed on ülikondades, mis istuvad palju paremini kui minu oma, oma portfelli ja põlvedele pandud vihmavarjudega, ehkki millal siin viimati sadas? Tagumise trepi juures on üks vaba koht ja ma vajun sellele, olles higine ja rõstsaia raasukesi täis. Olen nii õnnelik, et sellele neetud bussile jõudsin, et mul kulub veidi aega, enne kui näen, kellega oma istet jagan. Seejärel saan ma aru, miks see koht vaba oli.

Mulle vaatab otsa üks laps, poiss. Tal on ludus potisoengusse lõigatud peened heleblondid juuksed ja hiiglaslikud pudeli-põhjasid meenutavad prillid – kõige jubedamad, mis riiklikul tervishoiuteenusel pakkuda on. Ta on üks nendest lastest, kes näib alati tatine olevat. Ma sunnin end naeratama ja pöoran

pilgu ära, teeseldes huvi reklaamide vastu. Ta jõllitab mind ikka veel, ma tajun seda. Näen silmanurgast, kuidas ta aeglaselt nagu madu oma käe tõstab ja nina pühib.

Ma olen nüüd ju täiskasvanu, kas pole? Ma peaksin sellele lapsele midagi kommete kohta ütlema, oma hästivarustatud taskust rätiku võtma ja sellega tema suunas vibutama. Kuid mu taskutes pole midagi peale voodririidet venitavate lahtiste mün-tide, koorevenise paberi ja koduvõtme, mis ripub endiselt uhkelt oma võtmehoidja, selle plastist irvitava päikese küljes, mille tädi mulle Margate'ist tõi.

„Sa...“ alustan ma hädiselt, vahtides alla poisi poole.

„Mida sa endast kujutad?“ segab ta vahele.

Noomitussõnad hajuvad mu huulil. Ta vaatab mulle otsa, kuid ta suu on nüüd kinni, huuled torus ja hindavad.

„Mida?“ on kõik, mis ma suudan öelda.

„Ma ütlesin, et mida sa endast kujutad? Ja sina peaksid ütlema „kuidas palun“, mitte „mida“.“ Ta tõmbab uuesti ninaga. „Emme ütleb nii.“

Ahmides abitult õhku, märkan ma ta süles raamatut. See on õhuke papist kaantega almanahhisuurune ese.

„Mis sul seal on?“ küsin ma, üritades teeselda lõbusust nagu siis, kui täiskasvanud lastega räägivad. „On see pildiraamat?“

„Ei.“ Ta pole siiani oma pilku ära pööranud, mitte kordagi. On ta üldse silmi pilgutanud? „See on paleontoloogiaühingu liikmete ajakirja viimane number. Ma pole veel liige, aga onu Alan on. Ta ütles, et võin selle endale saada.“

„Noh, see on...“ Loomulikult satun just mina veidra lapse kõrvale. Liiklus eespool muutub tihedamaks, trügides teedele, mis viivad Londonisse. Me jääme veel mõneks ajaks siia. „See on, hm, kihvt.“

Poiss kortsutab kulmu. „Mida „kihvt“ tähendab?“

„Kihvt, tead ju küll, midagi laheda, huvitavat.“

„Kihvt,“ ütleb poiss valjult ja noogutab. „Niisiis, mida sa endast kujutad?“

Jälle see. Ma otsin pilguga poisi ema või hooldajat või kedagi, kuid mitte keegi ei jää silma. Kaks ärimeest meie vastas eiravad meid püüdlilikult, nautides ilmselgelt tõsiasja, et *nemad* ei pea tatische ja imeliku lapse kõrval istuma.

„Mida sa silmas pead?“ ohkan ma viimaks, andes alla. „Mida ma endast kujutan? Kas looma, juurvilja...“

„Ma pean silmas, et mida sa endast *kujutad*,“ kordab ta kannatlikult, aidates mind. „Töö mõttes. Mida sa endast kujutad?“

„Oh. Just. Ma olen advokaat.“ Tunnen nende sõnade peale uhkust ja pühin ära paar raasukest oma polüesterreväärit. „Noh, ma olen tegelikult küll advokaadi assistent, aga paari aasta pärast saab minust...“

„Mis on advokaat?“

See on, nagu oleks tagasi õigekirjatunnis vana direktori kotkapiigu all, kes umbusaldab kõiki, kes pärit mõnest uuest linnajaost.

„Me, hm, tegeleme inimeste õiguslaste muredega. Aitame neid probleemide korral, teeme paberitööd.“

„Mida sa siis terve päeva teed?“

„Aitan oma ülemust, härra Hillbrandi. Teen talle koopiaid ja mõnikord usaldab ta mulle meie klientide külastamise ja neilt dokumentidele allkirjade võtmise.“

„Miks?“

„Mida sa silmas pead, et „miks“? Sest neid on vaja allkirjastada.“

Poiss kehitab õlgu, nagu tahaks öelda: „Olgu siis nii, semu“.

„Minust saab paleontoloog,“ sõnab ta, tuues hoolikalt kuuldavale iga täishääliku. „Ja ma kaevan üles dinosauruseid ja maailma vanimaid olendeid ja ehitan nad uuesti üles.“